

LEBRIS

We know
books

Bogdan Petrescu

Cartea Sufletului

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

<i>Dedicație</i>	3
<i>Cartea Tristeților</i>	11
Povestea cărții mele	13
Am scris această carte	15
Iartă	16
Îmi pare rău	18
Doar amintirea să mai fie	20
Sufletul	21
Nimeni	23
Alb și negru	24
Din ziua aceea	26
De ce mai stăm?	28
Suntem copii până ne mor părinții	30
Privim în noapte	31
Străinul	33
M-am obișnuit	34
Fără culoare	35

Așa am fost	36
Durerea despărțirii	38
Îmi este atât de dor de tine	39
Martorii apocalipsei	40
Mesaj.....	42
Tu ești povestea	43
Cartea Iubirii.....	45
Cadoul meu	47
Sunt doar un suflet	48
Poezia speranței	49
Cât te-am iubit... ..	50
Zaira	52
Dorințe	53
Caruselul anotimpurilor	54
Poezie pentru tata.....	55
Mama	56
Marea	57
Cuvinte simple	58

Suflet plăcut	60
Tu ești.....	62
Iubire de frate	63
Ultima oară.....	64
Dragoste de facultate.....	66
Orchestra fără viori	68
Dimineți de fericire	69
Iubind	71
Emoție	73
Poezie pentru ziua ei	74
Erai în mintea mea	76
Ce suntem oare?	78
Dragoste neîmpărtășită.....	80
Noaptea de catifea.....	82
Cartea noastră.....	83
Calea Lactee	87
Vraja nopții	88

LBRIS

We know
books

Cartea Tristeților

Povestea cărții mele

La început am scris doar pentru mine,
Pe un colț de geam cu luna luminându-mi scrisul,
Pe-atunci scriam despre ce vise aveam,
Eram convins că mă așteaptă paradisul.

Am ignorat o parte-a vieții,
Nu îmi păsa de mine sau de suflet,
Și brusc m-a înghițit abisul,
Mi-a luat și sufletul, și scrisul.

Puneam cuvinte goale pe o foaie,
Dar nu aveam la mine sufletul,
Și foaia se risipea după un singur vers,
Iar versul gol îmi rătăcea prin Univers.

După ani grei de rătăcire,
Când lecțiile vieții aproape m-au răpus,
Eram la marginea Pământului
Doar eu cu sufletul și oful lui nespus.

Simțeam că vin din multe alte vieți,
Ducând cu mine o povară, .
Plătind greșeli din alte timpuri,
Luptându-mă în fiecare noapte cu o fiară.

Atunci am început iarăși să scriu
Despre tristețe, viață sau iubire
Și fiecare poezie înseamnă o poveste,
Este povestea ta sau este a mea trăire.

Am scris această carte

Am scris această carte...

Nu eu, ci sufletul din mine;
Ce-a vrut să rupă lanțuri,
Să se ridice și alte suflete s-aline.

Am scris această carte într-o clipă,
Pentru că tot ce este scris era acolo,
Purtat în suflet de o viață-ntreagă,
Punându-mi inima la jug să tragă.

Am scris această carte...

Nu eu, ci sufletul din mine;
Arzând de când mergeam în viață amândoi –
Dar câte unul – pe drumuri clandestine.

Am scris această carte...

Nu eu, ci sufletul din mine;
Să zboare prin abis, când ție îți e greu,
Și în tăcere să se-așeze lângă tine.

Am scris această carte pentru tine,
Am scris această carte pentru mine,
Este mai mult decât o simplă rimă,
Este din suflet pentru suflet, pentru inimă.

Iartă

Am fost ani buni ca un nomad,
Cu sufletul împrăștiat în mii de cioburi
Și aruncat adânc în iad,
Direct de sus, de printre stele și din globuri.

Simțeam cum sufletul mă doare,
Priveam în jur și nu vedeam nicio cărare,
Nu reușeam să mă repar, separ
Sau pur și simplu să dispar.

A fost atât de grea trădarea,
Ani buni m-am întrebat *de ce*,
Purtam doar ură, visam doar răzbunare
Și nu era nimic să vindece.

Mă afundam în timp, în nepăsare,
Rănind persoane dragi din jurul meu,
Nimic nu reușea să-mi bucure trăirea,
Totul era din ce în ce mai greu.

Și într-o zi, după atâtea chin și zbucium,
În care-am fost lăsat să mă târăsc,
Un singur gând, o luminare,
A fost de-ajuns din chin să mă opresc.

Două povețe vechi pe care toți pretindem că le știm,
Însă foarte puțini – din suflet – putem să le rostim...
„Să nu urăști“ și „iartă“...
M-au vindecat. De tot. Și m-au schimbat.

Și de-aș putea acum să-ți dau vreun sfat,
Atât ți-aș spune... „să nu urăști“ și „iartă“,
Pentru că știu că din acel moment
Vei fi un suflet vindecat.

Îmi pare rău

Îmi amintesc mereu de tine,
Deși tu poate m-ai uitat de mult,
În viață mi-ai adus ani buni de fericire,
Acum regret, mi-aș fi dorit să te ascult.

Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine,
Puteai să mă iubești așa cum aș fi vrut,
Puteai să-mi fii iubită și soție,
Zâmbesc acum amar cu gândul la trecut.

Îmi amintesc că îmi spuneai mereu
Să ne mutăm în casa noastră
Și să începem viața de la zero,
Îmbrățișați, noi să privim cum ninge pe fereastră.

Te-am revăzut în poze de curând,
Mamă, soție, la fel ești de frumoasă,
Ți-am oferit cu drag un ultim zâmbet,
Îmi pare rău că n-am știut să avem o casă.

Tot ce mai pot spera acum este să te întâlnesc
în altă viață,
Să ne îndrăgostim din nou, să fiu acela
care chipul îți răsfață,
Să fiu în altă viață soțul tău, nu ca în asta, un călău,
Îmi pare atât de rău...